

נִיר אֵילֹן

להיות ילדה זה תהליך מכאיב

בשיר הזה אני אקבור

בְּשִׁיר הַזֶּה אֲנִי אֶקְבֵּר
אֶת סְפוּרֵי הָאֶסּוּנוֹת
עַל אֵיךְ שָׁפַג חֶדֶל לְנֶשֶׁם,
עַל בֵּת חֶבֶר שֶׁגָּן פָּגוּם
קָטַל, וְאֵין מִלֵּת נָחוּם.
בְּשִׁיר הַזֶּה אֲנִי אֶקְבֵּר.

בְּשִׁיר הַזֶּה אֲנִי אֶקְבֵּר
אֶת תַּרְחִישֵׁי הַבִּלְהוּת
אוֹדוֹת שְׁלִיָּה שֶׁנִּפְרְדָּה
וּמִי שֶׁפִּיר שֶׁנִּתְבַּקְּעוּ
וְעַל רַעְלַת וְסִכְרֵת
אֲנִי אֶדְחַף בְּעֶמֶק בּוֹר.

בְּשִׁיר הַזֶּה אֲנִי אֶקְבֵּר
אֶת סִיּוּטֵי, פְּרֵי הַלֵּילוֹת
עַל מַחְלָה נֶעֱלָמָה
סִינְדְרוּם אֲרוּר חֲשׁוֹן מְרַפָּא
בְּשׁוֹרֵת אִיּוֹב מִפִּי רוּפָא
בְּכִבְד הַגּוֹלִיל אֶסְגֵּר.

בְּשִׁיר הַזֶּה אֲנִי אֶקְבֵּר.

ילדה

בְּיוֹם שָׁבוּ נִשְׁלַפְתָּ בְּטָרֶם זְמַן
גּוֹזֵל כָּחַל בְּתַכְרִיכֵי לֵדָה
פְּלוּמַת אֶפְרוּחַ נְטוּלַת שָׁמֶן
הַבְּטַחְתִּי לָךְ שֶׁעוֹד תִּהְיִי יִלְדָּה.

וְאַתָּה, צִפְרָן נְחוּשָׁה, גִּרְדָּתְךָ
אֶת שִׁכְבוֹתֶיךָ, הַבְּדִלְתְּ בֵּין עוֹר לְעוֹר,
פְּרִמָּת קֶזֶז תִּפְּרֶה, כִּפֶּל מוֹתֵן דֶּק
וְהַשְׁתַּחֲלֵת לְעֶרְשׁ בֵּין צִלְעוֹת.

עֲכָשׁוּ תוֹרֵי לְהַעֲנִיק לָךְ חֵם
פָּרִי לְחֵינְךָ בְּסֹר לְהִזְהִיב
עַל כָּל נוֹצָה כִּחְלָה בְּשָׁר אָדָם

לְהִיּוֹת יִלְדָּה זֶה תִּהְלִיךְ מִכְּאִיב.
אַךְ יוֹם לְיוֹם יִרְקַם בְּיַד אִמָּן
חֲזוּרֵי לִישׁוֹן, בְּתִי, עַד בֹּא הַזְּמַן.